Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 4 (564) ★ sîmbătă 12 ian. 1957 ★ 4 pag. 15 bani

Jurnalul lui Nicușor

Zilele acestea, în tabăra de la Sinaia, l-am cunoscut pe Nicu Feleagă. Feleagă din Răzovani, raionul Lehliu. E un băiat cît o schioapă. Abia a trecut de 9 ani și jumătate. E și foarte simpatic. În vacanța asta e pentru prima dată cînd Nicu a venit și el în tabără.

Nicușor are un obicei bun. Nu uită niciodată ca seara, înainte de culcare, să-și noteze în carnețelul personal diverse întîmplări din tabără. De curînd l-am întrebat:

— Ia ascultă, Nicușor, de ce-ți notezi tu toate astea?

— Cum să nu-mi notez! Cînd mă duc în sat, trebuie să povestesc și prietenilor mei cum am petrecut. Dacă n-aș avea carnețelul...

— Ai dreptate... Dar n-ai vrea să mi-l arăți și mie?

— Poftim, însă să mi-l dai înapoi.

Luîndu-i carnețelul, am început să răsfoiesc însemnările lui — pe puține zile, pentru că era început de tabără. Așa au ajuns însemnările lui Nicușor să fie publicate în gazetă. Iată-le:

31 decembrie 1956

Satul a rămas în urmă. Trenul ne duce mai departe, tot mai departe, spre tabără. Nu vă spun ce bucurie mare am avut cînd am auzit că, în drum spre Sinaia, vom face un popas la București. Să nu uit... În tren m-am împrietenit cu Ionel și Sandu, amîndoi pionieri dintr-un sat vecin cu al nostru. Tot timpul mi-au povestit despre jocurile care se fac la el în școală. Nici eu n-am tăcut. Și noi știm multe jocuri. La București n-am zăbovit decît cîteva ceasuri, iar apoi, cu un tren plin numai de copii, am plecat mai departe, spre tabăra de la Sinaia. În compartimentul nostru, am organizat pe loc un concurs de povești. Cine spunea cea mai frumoasă poveste primea din partea noastră, a celorlalți, o prăjitură. Asta, firește, în tabără. Concursul l-a cîștigat Costel Popovici. Așa că l-am rămas datori prăjitura promisă.

1 ianuarie 1957

Ieri după amiază n-am putut să-mi notez în carnețel. Am fost cu toții foarte ocupați cu cazarea. Astăzi, pentru prima dată în viața mea, m-am sculat în sunetul goarnei. Mi s-a părut foarte interesant. Deși m-am grăbit, totuși am ajuns printre ultimii la masă. Și eu care voiam să fiu primul! Dar nu-i nimic. Asta se întîmplă adesea în prima zi.

După gustare, împreună cu încă două detașamente, am făcut o excursie de recunoaștere în jurul muntelui Furnica. Am ajuns pînă aproape de cota 1400. Dacă nu găseam derdelușul acela ca să ne dăm cu săniuța, poate ajungeam chiar la hotelul de la cotă. Dar nu numai derdelușul a fost vinovat, ci și fotograful întîlnit pe drum. A început să ne facă la poze cu nemiluita. Numai eu am făcut cinci. Împreună cu prietenul meu Costel Popovici „cîștigătorul prăjiturii", ne-am fotografiat pe o motocicletă adevărată. Cu poza asta o să-i „dăm gata" pe cei de-acasă.

3 ianuarie 1957

Costel a cucerit azi un record. Cam jalnic record. El a fost declarat cel mai mare somnoros al zilei. El, dar nici să dormi nu-i rău. Mai ales că aerul de aici îți face o poftă... Astăzi am fost cu toții la film. Am văzut „Rio Escondido". Am auzit că poimîine vom merge la Castelul Peleș.

În orice caz, e greu să-ți notezi tot ce se întîmplă în tabără, mai ales că nici nu prea mă pricep la însemnări. Asta e doar primul meu „jurnal".

Înainte de culcare, am terminat ultimile pagini din cartea „Povestiri" de Vasilenko...

Aci se opresc însemnările lui Nicușor. Acum, cînd mă gîndesc, îmi pare rău că nu știu ce s-a întîmplat mai departe. M-am hotărît să plec urgent în tabără, poate-l mai găsesc pe Nicușor. Dacă îl găsesc, vă promit să vă înfățișez și celelalte însemnări ale lui. Dacă nu... vă cer iertare.

Radu POPA

Elena Dragoș

Noapte de iarnă

Stelele în noaptea asta
Mult mai mult sclipesc. E frig.
În ungherele ferite,
Cîinii dorm făcuți covrig.

Vîntul lacom, în ogradă,
Pomii goi îi scutură.
Luna, vrînd să soarbă apă,
A căzut în ciutură.

În odaia asta mică,
N-are-odihnă un copil.
Săniuța lui i-afară
Și s-a dus s-o ia, tiptil.

O zărește-ascunsă-n beznă,
Cu tălpicile sclipind,
Și îi pare că respiră
Sub omătul de argint.

. . . .

Crivățul mai iute-și poartă
Telegarii lui prin sat.
Dorm acuma, la căldură,
Săniuță și băiat.

Bucuriile vacanței

S-a înserat. Prima ninsoare a acoperit întreg orașul. „Orășelul copiilor" e plin de surprizele pregătite pentru cei mici. Pe scena din parcul copiilor apare un grup de dansatoare. Sînt pionierele Școlii nr. 24 din Timișoara. Grațioase, ele execută „dansul fulgilor de zăpadă" și „dansul piticilor".

Și pentru cei de la Casa de copii din Timișoara vacanța a adus bucurii. Ei au făcut o excursie la Casa de copii din Arad, s-au împrietenit cu pionierii de aici, au vizitat orașul și și-au povestit întîmplări din viața de cămin. Au vizitat de asemenea gospodăria agricolă colectivă din afara orașului și fabrica de produse zaharoase de la Vinga. Orchestra casei de copii din Timișoara a pregătit pentru copiii din Arad un program de cîntece, care va fi interpretat la mandoline și chitare.

Ioana GRUESCU
coresp. „Scînteii pionierului"
pentru reg. Timișoara

CARNAVAL

Despre Moș Gerilă, Boby și alții...

La carnavalul de la Palatul pionierilor din București, am regăsit toate personajele pe care le cunoașteți: Moș Gerilă, Omul de zăpadă, Anul Nou și multe altele. Numai că de astă dată le-am regăsit în împrejurări cam ciudate. De pildă, Moș Gerilă și-a pierdut toiagul și sacul cu jucării. Pierdut nu e tocmai bine zis. Mai de grabă, ele i-au fost furate de Zmeul Zmeilor, duhul întunecat care a vrut să-i înșele pe copii, să le dea în loc de jucării praștii, bice și curse de prins iepuri și să-i învețe numai la rău. Pînă la sfîrșit lucrurile se lămuresc. Adevăratul Moș Gerilă își recapătă toiagul și traista și, spre bucuria tuturor, ne conduce în Palatul basmelor, adică locul unde va avea loc carnavalul. De fapt, tot ce v-am povestit pînă aici e visul lui Petrică, eroul din piesa „În noaptea Anului Nou" de Ioana Zamfir. În cele ce urmează, mai puține am să vă spun despre sala de carnaval, minunat împodobită, despre dans, despre costumele viu colorate, despre prietenul nostru Horia Șerbănescu, care ca întotdeauna, e prezent în mijlocul copiilor — pentru că acestea vă sînt lucruri cunoscute. În schimb am să vi-l

Boby clatină capul dezaprobator.

— Dar cum ești, deștept?

— Deștept, deștept, afirmă Boby, dînd vesel din cap.

— Ia să ne spui Boby cît fac șapte minus trei?

Boby se gîndește puțin. Oricît, e o socoteală destul de complicată. Întreaga sală e în emoții. Dar Boby dă hotărît din cap, apoi începe să scurme cu copita. Numărați, vă rog! Unu, doi, trei, patru... Bravo Boby! Șapte minus trei, fac într-adevăr patru.

Dacă n-aș fi pomenit de copită, n-ați fi bănuit că Boby e un căluț, un ponei. Dar nu un ponei oarecare, ci un ponei... matematician. V-a dovedit doar că știe să socotească. Și nu numai atît, dar și înțelege cînd îl întrebi ceva și-ți răspunde da sau nu, după cum e cazul, clătinînd din cap. Cum a reușit dresorul să-l învețe pe Boby să socotească, n-aș putea să vă spun.

Lăsați-mă acum să-l răsplătesc cu o bucată de zahăr (e mare amator de dulciuri) în numele meu și al vostru și să alerg apoi la redacție. Trebuie

Cîte ceva despre conducerea statului

In curînd, la 3 februarie 1957, se va petrece în țara noastră un eveniment deosebit de important: alegerea de deputați pentru Marea Adunare Națională.

Noi știm cu toții că Marea Adunare Națională este organul suprem al puterii de stat în R.P.R. și că ea este alcătuită din reprezentanții întregului popor muncitor, aleși de către toți cetățenii țării noastre.

Asemenea organe există în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară. Dar după cum iarăși bine știm, în lume există țări capitaliste în care conducerea se află în mîna moșierilor, a industriașilor, a tuturor acelor ce jefuiesc și înrobesc popoarele. In legătură cu aceste lucruri, ne-am gîndit să vă povestim cîte ceva despre diversele feluri de conducere a statului, atît la noi cît și în alte țări, și asta începînd din vremurile de demult.

Să ne întoarcem cu cîteva sute de ani în urmă, la timpurile în care a început să existe, pentru prima dată, o putere legiuitoare în stat.

Pentru prima oară în Anglia, între anii 1485—1603 (în epoca Tudorilor) regii din această dinastie încep să guverneze cu sprijinul parlamentului. Din parlament făceau parte reprezentanții nobilimii, clasa stăpînitoare în acea vreme. Parlamentul devine, mai apoi, unica formă de guvernare pentru toate statele burgheze, de el folosindu-se întotdeauna clasa aflată la putere: nobilimea și mai tîrziu burghezia.

In țara noastră în anul 1829, prin pacea de la Adrianopol, se prevede pentru prima oară o operație electorală. (Pînă atunci, puterea politică era în mîinile unei așa numite „aristocrații de funcțiuni" alcătuită din 15—20 de familii care trăiau exclusiv din bugetul statului și speculau slujbele. In această perioadă, prin urmare, o comisie formată din 8 boieri mari (4 moldoveni și 4 munteni) redactează proiectul Regulamentului Organic după care se înființează o adunare obștească, în care era reprezentată o singură clasă: boierii. Se creiază deci o adunare legiuitoare care avea dreptul să facă legile, dar o adunare formată numai din boieri de mare rang.

Mai tîrziu, după tratatul de la Paris în anul 1856, privitor la situația din Principatele Romîne, se trece la constituirea Divanurilor Ad-hoc în care reprezentanții erau de acum și din rîndul marilor proprietari și orășeni. Au astfel loc, în Principatele Romîne, primele alegeri pe baza legii electorale stabilite de convențiunea de la Paris. Alegătorii principali fuseseră împărțiți în 3 categorii: alegători primari, alegători orășeni, alegători proprietari funciari.

După unirea Moldovei cu Țara Romînească (24 ianuarie 1859) act care marchează constituirea statului național romîn modern, în 1864, domnitorul Alexandru Cuza încearcă să revizuiască și să lărgească modul de reprezentare în adunare, deși întîmpină rezistența marilor boieri.

Pînă la primul război mondial se succed în parlamentul țării diferite grupări și partide care emit sau desființează legi, fără a contribui în nici un caz la îmbunătățirea vieții poporului.

După primul război mondial și pînă la răsturnarea guvernului burghezo-moșieresc în țara noastră, lupta politică în parlament între diferite partide se intețește și parlamentul devine arena în care se ciocneau mereu diferite partide politice ale burghezo-moșierimii.

Cu astfel de componență nu se puteau constitui decît parlamente care nu țineau seama nicidată, în alcătuirea legilor, de nevoile poporului. Și astfel de parlamente, care au existat pînă la 23 August în țara noastră, există astăzi în țările capitaliste. Numai prin instaurarea puterii populare a muncitorilor și țăranilor, este posibilă și crearea unui asemenea organ de conducere de stat, în care să existe cu adevărat reprezentanți ai poporului.

In U.R.S.S. sovietele au fost simburele puterii noi, revoluționare. Ele au luat naștere în focul primei revoluții burghezo-democratice din 1905, sub forma sovietelor de deputați ale muncitorilor, ca să devină apoi, în 1917, sovietele de deputați ale muncitorilor și soldaților. Sovietul suprem este organul central de conducere.

(Va urma)

Maria SILEA

Tatăl și feciorul

Clădirile S.M.T.-ului se află pe un dîmb la marginea satului. Privind de acolo vezi împrejurimile peste care plutește fumul alb. Incă de departe se aud zgomotele de fier bătut pe nicovale și duduitul motoarelor în reparație. In curte au rămas, adînc scobit în pămîntul negru, urmele tractoarelor.

Undeva, într-o sală cu lumini, stau adunați tineri în salopete cenușii, ținînd între degetele bătătorite creioanele gata pregătite pentru a nota ceea ce profesorul scrie la tablă. Manda Gheorghe e elev al școlii de tractoriști. In salopeta cenușie, pare bondoc. Are o față rotundă, cu obrajii cutați de dungi de ulei ars, rămas de la orele de practică... A venit aici, la Radomirești, acum trei ani. Face parte dintre cei zece băieți care absolviseră clasa a VII-a în Călinești și, la îndemnul învățătoarei lor, au plecat la școala de tractoriști.

Pionier harnic, el a prins repede dragoste de motoare, și nu rareori îl vedeai cu alți copii, ținîndu-se după minunile acelea pe șenile.

Tată-său, mecanic la S.M.T., l-a luat într-o zi cu el, povestindu-i pe drum cum a învățat meseria. I-a istorisit cum a intrat în atelierul lui Anatolie Grigorescu și cum aducea lunar la gazda sa din Roșiori trei duble de făină, trei de mălai, îmbrăcăminte și încălțăminte. Nu ușor poți să întreții două case, și pe-a ta plină de copii și pe-a gazdei care pretinde atîtea!

E de mult trecută vremea aceea. Indurînd vitregia meșterilor și a patronului, tatăl a învățat o meserie folositoare. Dar ce-a fost a fost! Acum tatăl își duce fiul la școală, să învețe meseria de tractorist, de mecanic. Purtînd la început dorul satului, al mamei și al prietenilor de copilărie, Gheorghe a intrat încetul cu încetul în programul școlii.

Au trecut doi ani de cînd tropăia fuga-fuga, să se poată ține în pas cu tată-său, pășind pe sub arcul porților S.M.T.-ului din Radomirești. S-a învățat acum cu programul, cu prieteniile noi, cu tractoriștii vechi, cu profesorii, cu depărtarea de casă. De dimineață știe că are practică. Se

îndreaptă către ateliere și, alături de mecanicii din echipa lui [illegible] Ion, ajută la montarea și rodarea motoarelor intrate în reparație, după atîtea și atîtea campanii. Nu orice elev tractorist poate să facă parte dintre viitorii mecanici ce montează și demontează motoarele ca pe niște jucării. Manda Gheorghe e dintre cei numai 5 aleși pentru această muncă, unde trebuie pricepere și atenție, și care nu se prinde așa repede. In fiecare primăvară dă examen. In cea care va veni, va trece cu succes al treilea examen, dat cu tovarășul inginer Alexandru Bobocea, un om cu dragoste față de tinerii mecanizatori.

Pînă atunci, în fiecare după amiază, cînd se termină orele de practică, ascultă și ia notițe cu hărnicie la lecțiile de tehnologie generală, educație politică, limba romînă, desen tehnic, lăcătușărie, fizică și matematică. Nici nu termini întrebarea pe care i-o adresezi, și începe să-i turuie gura despre mecanism, bielă, manivelă, roți dințate, pinioane și alte atîtea lucruri care-i vor fi de folos să devină priceput mecanic, să îngrijească mașinile ce vor trece de la un cap la altul al moșiei colectiviștilor.

Pentru el nu trebuie să aducă tatăl său nici hrană, nici îmbrăcăminte. Pufoaicele și salopetele pe care le poartă sînt ale statului. Poporul muncitor e acela care-i duce grija. Datoria lui e numai să învețe, ca să devină mecanizator de frunte. E singura mulțumire și răsplată pe care i-o poate aduce fostul pionier Gheorghe Manda.

Ion GHEORGHE

O carte cît o marcă poștală

La expoziția de cărți rare deschisă în localul bibliotecii publice „Saltikov Scedrin" din Leningrad, se află expusă o carte care iese din comun. Este vorba de un exemplar dintr-o ediție puțin cunoscută a fabulelor lui Krîlov, de mărimea unei mărci poștale.

Fiecare pagină are 22 de rînduri, iar fiecare rînd cîte 25 de litere. In total, o pagină are peste 500 de litere, deși dimensiunile ei nu depășesc 13x22 mm. Cu toate acestea, textul poate fi citit cu ușurință.

Cartea, care cuprinde 104 pagini, are coperte moi, tipărite în 3 culori și, pentru a putea fi bine păstrată, are o învelitoare specială din piele. Pentru cei care nu văd bine, cartea are atașată o lupă mică.

Pe prima copertă este imprimat cu caractere speciale titlul: Fabule de Krîlov, iar deasupra lui, într-un medalion rotund, portretul autorului.

Printre alte lucrări de acest fel, cartea expusă la expoziția de la Leningrad este dintre cele mai deosebite și de mare preț.

CUPA „30 DECEMBRIE"

Zilele trecute, cu toate că în ziare nu se anunțase nimic, sala „Dinamo" a cunoscut o animație deosebită. De astă-dată însă spectatorii erau părinții, profesorii instructorii și colegii pionierilor ce urmau ca peste puțin timp să participe la primul lor concurs oficial de gimnastică. In tribune discuțiile nu mai conteneau. Fiecare își dădea părerea asupra felului în care se va desfășura concursul și, desigur, asupra cîștigătorilor. Miza pusă în joc era mare: echipa învingătoare avea să primească „Cupa 30 Decembrie" oferită de Asociația „Dinamo".

Cînd crainicul anunță începutul concursului, orice zgomot încetă. Intr-o parte a sălii se desfășura proba de sol, într-alta aceea de sărituri, iar în mijlocul sălii, pe un covor uriaș, micii sportivi își disputau întîietatea la proba de gimnastică acrobatică. Cu toate că nu era vorba de sportivi cu experiență, suplețea și eleganța cu care erau executate exercițiile făceau impresia că ai în față sportivi adevărați.

Numai pe ici, pe colo, mai vedeai cîte unul căruia, de emoție, îi tremurau puțin mîinile (cui nu i se poate întîmpla așa ceva?). De pildă, la prima săritură, Bercă Nicolaie (de la Tînărul Dinamovist) nu a putut să sară peste „cal" și a obținut o notă mică (7,20). A fost numai o întîmplare, după cum s-a văzut mai tîrziu deoarece la următoarele sărituri el a primit note mult

vingător cu nota: 9,40. De-a lungul celor 4 ore cît a durat concursul lupta s-a dat în special între reprezentativele de băieți și fete ale Tînărului Dinamovist și ale Palatului pionierilor. Avantajul era cînd de o parte, cînd de cealaltă. Pînă la urmă, dinamoviștii — care au prezentat o echipă mai omogenă — au reușit să termine învingători, cu un avantaj de 3,35 puncte față de cei de la Palat. Reprezentativa asociației Progresul (Progresul a prezentat numai echipa de fete) s-a mulțumit cu locul III, care, oricum nu-i rău, cu atît mai mult cu cît acest concurs a fost primul de acest fel.

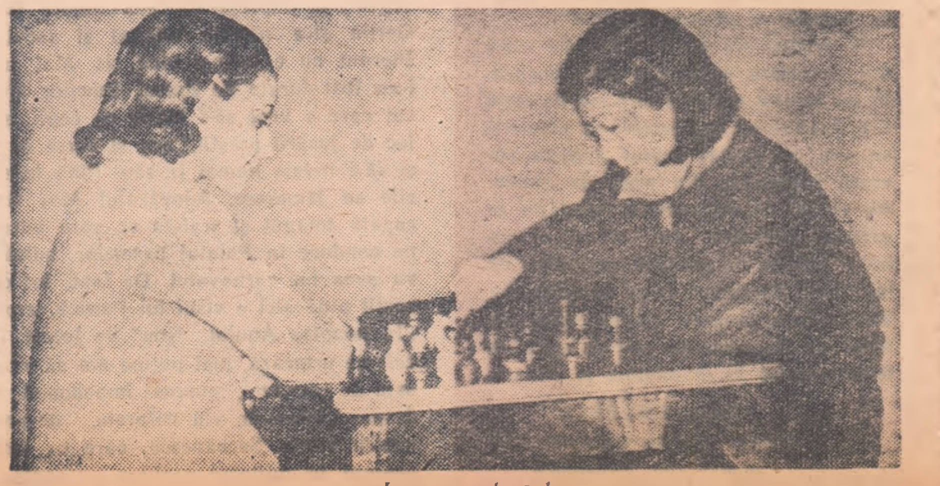
Dintre concurenți s-au remarcat: Iungher Radu, Georgescu Dragoș, (Palatul pionierilor), Bercă Nicolaie Vilan Ana, Ilie Egnesc (Tînărul Dinamovist) și Petrescu Rozalia (Progresul), care au adus puncte prețioase echipelor din care fac parte.

După disputarea tuturor probelor, juriul a acordat „Cupa 30 Decembrie" reprezentativelor asociației Tînărul Dinamovist, care au totalizat 337,30 puncte.

Iată acum clasamentul pe echipe:

Băieți: 1. Tînărul Dinamovist — 167 puncte, 2. Palatul pionierilor — 165,95 puncte.

Fete: 1. Tînărul Dinamovist — 170,30 puncte, 2. Palatul pionierilor — 168 puncte. Progresul — 166,80 puncte.

La masa de șah

LA PATINAJ

Vremea e atît de schimbătoare anul acesta, încît nu știi ce să mai faci ca s-o brodești. Iată, de pildă, fotografia aceasta înfățișează un aspect de la patinaj, „de pe vremea" cînd era zăpadă și frig, adică acum vreo cîteva zile. Poate că pînă ce ziarul va ajunge la voi, să fie iarăși ninsoare și ger, ca fotografia noastră să se potrivească. Cine știe...

O scrisoare de la Sibiu

Despre cărți, teatre, filme...

Dragi tovarăși, începem scrisoarea cu o nedumerire. Vrem să așternem pe hîrtie cîteva supărări și nu știm cui să le adresăm... Tovarășul instructor ne-a sfătuit să trimitem scrisoarea la „Scînteia pionierului" și poate că va ajunge la tovarășii care pot răspunde dorințelor noastre.

Întîi vrem să vă spunem ceva despre cărți. Am citit într-adevăr, mai ales în ultimul timp, cărți bune, de care ne pare grozav de rău cînd le terminăm. Dorim să fie mai lungi, nesfîrșite, ca și cele o mie și una de nopți de basm. Pe cele mai multe le terminăm într-o singură noapte (cînd nu se stinge lumina în dormitor). Nu avem însă o carte a vieții pionierilor, cum este viața minunatului „Timur". Se scriu prea multe cărți despre pisicuțe, rățuște, păsărele și gîngănii și prea puține despre școlari și pionieri.

De ce nu vin tovarășii scriitori și pe la noi, să ne cunoască viața?

Ne plac foarte mult și piesele și filmele. Am vrea să mergem mai des la teatru, dar tovarășii de la Teatrul de Stat din Sibiu nu prea joacă piese pentru copii. De ani de zile s-a prezentat pentru noi numai „Harap Alb". Am aflat că la București, unde sînt mai multe teatre, se joacă și acolo puține piese pentru copii.

De ce nu se scriu și de ce nu se joacă mai multe piese pentru școlari și pionieri?

La noi s-au făcut multe filme, dar într-unul singur e vorba despre școlari: „Nufărul roșu". Și copiii din film parcă n-ar fi copii ca noi. Unii tovarăși ne-au spus că personajul care trebuie să ne placă este Sanda. Dar nouă tuturor ne place mai mult Ciortanu.

Ceilalți copii din film par păpuși și actori, dar Ciortanu este un școlar foarte asemănător cu noi. Vrem să vedem filme în care să recunoaștem ușor colegi de-ai noștri și nu povești închipuite, cu actori.

Și apoi mai avem dorința să vedem un film despre expediția lui Racoviță la Pol, filme despre eroi din istoria patriei noastre, savanți, profesori și neapărat filme de aventuri.

Am aflat că studioul „Alex. Sahia" face un jurnal special pentru noi, „Pionierul". Cum se poate că la Sibiu n-am văzut niciodată jurnalul acesta? Am văzut „Vagabondul", „Serenada străzii", „Roșu și negru" (de ce se numește oare așa?), dar nu prea vedem filme pentru copii.

Vrem să avem multe cărți, piese, filme frumoase și din care să învățăm cum să devenim oameni adevărați.

Școlarii casei de copii nr. 1 Sibiu

P. S. Îmi îngădui să adaug la scrisoarea prietenilor de la Casa de Copii nr. 1 din Sibiu că, în goana condurilor speciali de reporter, am aflat întîmplări din viața lor, care într-adevăr ar merita să apară în paginile cărților, pe scenă și pe peliculă. (Și am stat la ei doar foarte puțin...)

Copiii aceștia fără părinți, care înainte hoinăreau pe străzi flămînzi, vînzînd ziare sau cerșind, în anii noștri au casă și părinți. Învață, muncesc și ajung la locuri de cinste. Adesea, cei care au ieșit în viață, se întorc să-și vadă frații mai mici de „acasă". S-au întors... Marin Ștefan și Bîrza, care acum sînt studenți în U.R.S.S., minerul Ștefănescu, ofițerul Ciolac, furnalistul Trofin Victor și alții și alții... Ca în paginile minunate ale lui Anton Semionovici Makarenko.

Acești copii, pe care unii și-i închipuiau în felul Sandei din „Nufărul roșu" au înfruntat o tăbliță pe care scria „Pericol de moarte" și au coborît într-un tunel întunecos, de mult nestrăbătut, care începe la zidul vechii cetăți, zid care trece chiar prin curtea Casei. Au găsit documente prețioase care lămuresc secrete ale istoriei locurilor.

Copiii aceștia iubesc așa de mult opera lui Ion Creangă, încît pînă să-i vadă „amintirile" transpuse pe ecran, într-un film care ar putea să fie excepțional, „joacă" ei înșiși scene, noaptea în dormitor.

Copiii vor piese, cărți, filme, mai multe și mai bune. Dorință îndreptățită, pentru care iscălesc și eu.

Șerban VOICU

O veste bună!

A apărut nr. 6 al revistei „Filatelia" cu următorul cuprins: Anul filatelic 1956; Istoria poștelor, în imaginile timbrelor poștale; Emisiuni de timbre străine cu circulație în Principatele dunărene; O vizită la Cercul filatelic de la Palatul pionierilor din București; Jocurile olimpice moderne și filatelia; Cărți în ajutorul filateliștilor; Timbrele Chinei noi; Timbrele clasice maghiare; Din nou despre obliterările nefilatelice; Emisiuni noi din țară și din toată lumea; Știri de pretutindeni; Cotele Zumstein; Poșta redacției; Știați că...?

Începînd cu acest număr, revista a introdus o rubrică nouă: „Schimb de timbre", cu adrese de filateliști.

De vînzare în librării și magazinele filatelice. Prețul 1 leu.

Vladimir plutașul

La Școala medie mixtă din Bicaz, pionierii din detașamentul 2 (clasa a VI-a) l-au invitat în mijlocul lor pe Bicăjeanu Vladimir, plutaș vestit. Această întîlnire a fost doar o parte a cercetării întreprinse de detașament, cu tema: „Pădurile, mari bogății ale patriei noastre".

★

In legătură cu cele de mai sus trebuie să vă vorbesc neapărat despre Aeftimie Mihai. Aceasta pentru că Mihai a fost unul dintre cei mai nerăbdători să stea de vorbă cu vestitul Bicăjeanu. Casa lui Mihai se află pe malul Bistriței, tocmai într-un loc unde „se dă pluta de buză" sau, cum am zice noi, „acostează plutele"... Și tot în acel loc se face „închisoare de plute", adică o plută se pune de-a curmezișul și le oprește și pe celelalte. Adesea își pierdea Mihai multe ceasuri cu nasul lipit de geam, privind cu admirație împletiturile de bușteni și pe destoinicii lor conducători... Și totuși, cît de puțin știa Mihai despre plutași și plutărit avea să i-o dovedească adunarea pentru care, nimic de zis, el se pregătise mai de mult citind felurite cărți.

★

Ei, și spre indignarea Bașei Paraschiva — membră în colectivul de conducere al unității și fiică de plutaș — cu toată pregătirea lui, Mihai păți o rușine. Vrînd să se arate știutor, începu să înșire o poveste încurcată despre șapte plute care porniseră la vale, lucru ce-l făcu pe Bicăjeanu un om înalt, voinic, mustăcios, învăluit într-o mantie lungă, neagră și groasă, să zîmbească.

— Toate-s bune, oftă mucalit plutașul, numai că ceea ce matale numești șapte plute e doar una. Tot acel convoi de șapte bucăți se numește o plută.

Și de-abia de aci încolo adunarea deveni interesantă.

— Iată, începu să explice Vladimir Bicăjeanu. Pluta e alcătuită din șapte „căpătîie", iar primul căpătîi se numește „buzar". Părții dinainte a buzarului i se spune „jug" și acolo se află de obicei cîrmele, una sau două.

— Da' buștenii cum sînt legați între ei? — se interesă cineva. Și plutele cine le construiește?

— Păi tot noi le alcătuim — răspunse plutașul. Cine altcineva? Buștenii îi legăm cu o sîrmă groasă... „Șprangă" îi zice.

— Povestiți-ne cum e pe plută, se rugă un băiat.

— Cum să fie? Iaca, sîntem de obicei doi: „Dălcăușul" și „cîrmaciul". Așa... Și ne ajutăm unul pe altul. Cînd e de oprit pluta, ne folosim de „țîiac", un par lung cu vîrful ascuțit.

— Dar dacă se strică pluta?

— Nu prea se strică... Dar dacă se întîmplă, o meșterim, că doar nu plecăm în voia domnului. Se găsește la noi secure, sfredel, „țapină" (un fel de pîrghie), sîrmă...

— De mult plutăriți?

— Eee — oftă Bicăjeanu — de mic copil m-am pomenit pe plută. Tătîne-miu a fost și el plutaș vestit. Pe atunci era greu. De cîte ori nu se sfărîmau plutele prin strîmtorile Bistriței! Acu' oamenii au venit de hac furiei apelor. In locurile primejdioase s-au făcut îndiguiri. Cînd pluta ajunge acolo, se răsucește lin, de la sine, dă o leacă ocol, apoi o pornește iar la vale.

— Da, noaptea, cum e pe plută? Aveți felinare?

— Noaptea? Arareori ne mai apucă noaptea pe plută. Din loc în loc se găsesc cabane pentru noi, plutașii. Acolo găsim și de mîncat și de dormit. Sînt jurnale, este și radio... Plutașii nu mai au acum viața amară de altă dată.

Plutașul a plecat după ce la rîndul său i-a invitat pe copii să vie să le arate mai îndeaproape plutele.

— Iată o grămadă de lucruri pe care nu le-am știut — trase cineva concluzia — deși plutele se plimbă toată ziua pe sub nasul nostru.

— Eu plutaș mă fac — zise un altul.

Numai Mihăiță era grozav de rușinat că se făcuse de rîs. Tocmai el care stă cu casa drept în locul unde „se dă pluta de buză" și unde se face „închisoarea" de plute, și care se documentase numai din cărți, cînd din doi pași putea să fie pe malul apei și să se documenteze „la fața locului".

Al. MIHU

Branko Ciopici

BATA și MILIȚIENII

E de mirare ce boroboațe poate să-ți facă un țînc care nu-și știe nici măcar numele, nu știe strada, numărul casei unde locuiește și — colac peste pupăză — mai și vagabondează pe străzi, departe de casă, suflînd mereu într-o trompetă! Uite așa, într-o bună zi, o poamă de alintătură cu vreo șapte nume—Bata, Tuți, Muți, Inimioară, Puișorul mamei, Tanchistul mamei și mai nu știu cum — o luă razna pe străzile orașului suflînd în trompeta lui de tinichea, de i se bulbucau ochii cît cepele. La colț — circulația-n toi! Un milițian mare cît toate zilele dă mereu la semnale, îndrumînd camioane, automobile, biciclete și tot felul de vehicule cu claxoane și trompete, înșiruite într-un lanț nesfîrșit. Claxonezi o dată, îți dă drumul înainte, fluieri de două ori — te lasă la dreapta trompetezi de trei ori — te îndrumă spre stînga. Drăcie adevărată!

Tamnisam — hai și țîncul să treacă strada pe lîngă agent. Zis și făcut. Coboară în mijlocul străzii și suflă o dată în trompeta lui liliputană

— Drept înainte! — îi arată cu un baston scurt tovarășul de la circulație.

Așa a pornit întreg prăpădul.

In loc s-o ia, ca oamenii, înainte, prichindelul o luă razna la stînga și după aceea mai trase două suflături în trompetă. Pe dată, bastonul circulației dădu comanda: „liber spre dreapta". Totul fu zadarnic. Țîncul se întoarse deacum în sens opus.

Se produse o întreagă învălmășeală. Toate automobilele stopară, de voie, de nevoie, să nu dea peste năbădăiosul pui de pieton. După automobilul din frunte, se opri al doilea, al treilea, apoi camioane, trăsuri, faetoane cu lapte, bicicliști. O întreagă coloană de care de luptă și tancuri se opriră și ele, apoi o cireadă de vite pentru abator, niște camioane cu lemne și în sfîrșit, un ins cu o lulea în gură și cu o căciulă țuguiată pe cap, care tot pocnea mereu dintr-un bici. Intr-o clipită, toată comedia s-a lungit cine știe cît și asta, nici mai mult nici mai puțin din cauza năstrușnicului prichindel cu trompeta.

Cei mai de pe urmă, în coada coloanei, undeva sub munții Kozarei — cine credeți că erau? Un moșneag cu nepoțelul: unul mergea cu ghiozdanul la școală, iar bunică-su la moară, la măcinat, cu traista-n băț.

— Hei, ăia din față! — strigă nepoțelul din coadă. Mișcați-vă — întîrzii de la școală!

— Ei, tu din cap! Ințelegi odată? Mișcă-te, ce-ai înlemnit acolo! Mă grăbesc la moară! — se răsti moșneagul.

— Hei, care-a oprit circulația acolo? — începură să strige oamenii care mînau cireada de vite și se opriseră tocmai pe la Stara Pazova. O să rămînă tot orașul fără carne din cauza ăluia care-mpiedică drumul!

— Hm, de-aș fi mai aproape să-l ajung c-o sfîntă de biciușcă! — începu să bombănească de dincolo de Ruma, cel cu lulea, bici, căciulă și cu-n purcel în traistă.

De la primul automobil pînă la coadă, la moșneagul cu nepotul, întreaga coloană începu să zbiere, să suduie, să protesteze, să amenințe, să fluiere, să bombănească, să tune și să fulgere — o adevărată furtună.

— Chemați... — strigă șoferul de la răspîntia cu pricina.

— ...miliția! — termină moșneagul de la poalele Kozarei.

— Repede, repede! — completă cel cu pipă, bici, căciulă, c-un purcel în traistă și c-o cunună de ceapă petrecută pe după grumaz.

Duruind pe-o motocicletă, își făcu apariția la fața locului comandantul miliției în persoană.

— Care-i ăla care-a oprit circulația? Repede, repede — un, doi, trei!

— Iaca vehiculul ăsta mititel, cu trompetă! — raportă agentul de circulație, arătînd cu bastonașul spre prichindel. N-are nici măcar numărul reglementar.

— Aha, aha, așadar acest vehicul cu două picioare cu tălpile de gumă! — exclamă comandantul, și, pe dată înșfăcă pe subsuori pe mititel, îl înfipse la spate pe motocicletă și... zbîrrr-fuuu! — cu el la comandamentul miliției.

In jurul țîncului se adunară pe dată fel de fel de milițieni: grași, slabi, scurți, lungi, care mustăcioși, care rași, care cu barbă, unii cu puști, alții cu automate, alții cu cuțitașe prin buzunare. Erau și de ăia care văd prin perete ce fac hoții în locuințele altora și mai erau cîțiva detectivi de rasă care cunosc după nas pe cineva care minte.

— Cum vă numiți — numele, pronumele, ocupația? — întrebă comandantul.

— Bata! — răspunse mititelul cu ochii căscați la automatul unui mustăcios.

— Adevărat, ăsta-i numele lui — întări vorba milițianul care cunoștea minciuna după nas.

— Hm, Bata! Cam puțin! Totuși, ia uitați-vă-n registru: nu cumva vreun Bata a mai contravenit la regulamentul circulației?

Pe dată, fu deschis un registru gros cu contravenții la circulație: ciocniri, călcări, viteză nepermisă, îmbulzeli, sens unic — și milițienii se puseră pe căutat.

— Hm, Bata... Bata... Bata...

Răsfoiră cît răsfoiră milițienii registrul și raportară:

— La circulație, toți de-al de Bata stau bine! La prînz, uneori, merg cu viteză nepermisă, iar la serbările pionierilor se cam îmbulzesc. Incolo, nimic deosebit!

— Inseamnă că-l la prima contravenție!

Ce să facem cu el? — întrebă comandantul. Să-l băgăm la răcoare sau să-l ducem acasă?

— Să-l ducem acasă! — răspunseră în cor milițienii de la circulație.

— Hai, ia spune, care ți-e strada, numărul? — puse întrebarea comandantul.

— Nu știu! — răspunse Bata.

— Dar pe părinți cum îi cheamă?

— Nici asta nu știu!

— Hm, dar cu cine te joci tu acasă? Măcar asta să ne spui!

— Bunicuțu-cu-barbă și tata-tinichigiul! Mă mai joc și cu motanu-galben! — răspunse Bata.

— Aha, foarte bine! — exclamă comandantul și se adresă pe dată milițienilor:

— Flăcăi, mîine la miliție cu toți moșnegii cu barbă și tinichigii! La fel, motanii galbeni: morți, copți, toți aici!

— Cam greu! — clătinară din cap milițienii, scărpinîndu-se în barbă. Misiunea nu-i prea ușoară! Micuțul ăsta ne-a cam dat de lucru! Iaca, vezi, așa se-ntîmplă cînd copiii nu-și cunosc strada, numărul casei și date de felul ăsta, să-ți poată da lămuriri!

Zboară miliția pretutindeni în oraș, cu camioane, motociclete, biciclete, tramvaie, pe jos, cu toate mijloacele de locomoție.

Unde intrau în vreo casă, întrebau:

— Nu cumva locuiește aici un moșneag cu barbă, un tinichigiu și-un motan galben?

In cîte o casă găseau moșneag cu barbă, dar nu găseau tinichigiu, în alta găseau tinichigiu, dar nu găseau pe motanul galben și tot așa mai departe. Astfel, pentru a fi mai siguri, oriunde găsiră un astfel de personaj — moșneag sau motan — îl urcară în camion și-l duseră la miliție.

Un bătrîn motan galben, crezînd că este urmărit pentru un furt cu spargere la locuința unei vrăbii din cartierul Dunării făcu pe dracu-n patru și se-mbarcă în port pe un vapor. Navigînd pe Dunăre, spre Marea Neagră, ajunse tocmai în Turcia. Acolo, motanul galben se apucă de ziaristică și trăgînd toată ziua dintr-un ciubuc gros, începu să bîrfească în gura mare miliția.

Observînd un tinichigiu care repara acoperișul în vîrful unui turn roșu, îi făcură semn cu degetul:

— Hei, prietene, mi se pare că tu ești ăla pe care-l căutăm!

Se nimerise că tinichigiul avea o parașută în spate. Fără vorbă multă, el sări jos deschizînd parașuta — să vadă omul despre ce este vorba. Dar cum bătea un vînt puternic, tinichigiul zbură deasupra caselor și ateriză drept în curtea unei babe cam scurte de vedere.

— Iuh, iacă îngerul! — exclamă baba plină de evlavie, sărutînd mîna tinichigiului parașutist.

Apoi, oftînd:

— Of, măiculiță, îi miroase sfînta mînuță a porumbei și a tinichea!

Cît timp se scurse cu alergătura după bărboși, tinichigii și motani, micul Bata — capul răutăților — rămase cu milițianul de serviciu. Impreună, se ospătară cu ciorbă soldățească și milițianul îl învăță să numere pînă la cinci.

— Haide, omulețule, mai zi o dată: o pușcă, două puști, trei puști...

Intre timp curtea miliției se ticsise de musafiri neobișnuiți. In oraș fură găsiți și aduși șapte sute opt zeci și cinci de bătrîni, care mai de care mai bărboși. Ce mai bărbi erau acolo! Un bătrîn, de exemplu, avea un caier de barbă atît de lungă și de stufoasă încît ca să-i mai treacă vremea, începu să se joace „de-a v-ați ascunselea" cu milițienii; se ascunse în barbă ca într-o tufă și milițienii îl căutară vreo jumătate de ceas. Ca să-și zădărască căutătorii, moșul striga mereu din barbă:

— Cucurigu-gagu, ghici unde-i moșneagu'!

Ca să le mai treacă vremea, vreo patru sau cinci sute de tinichigii se puseră pe treabă. Unii reparară ulucile din curtea comandamentului, alții niște albii de tinichea care curgeau, alții acoperișul. Ba, unii se puseră să repare fel de fel de ceasuri de fel de fel de mărci, ceasuri de tinichea de prin birourile miliției.

Claie peste grămadă, în curtea comandamentului mai fuseseră înghesuiți, într-o hărmălaie de nedescris, două sute treizeci și patru de motani galbeni și un motan negru care se prezentase de bună voie. Folosind prilejul că erau adunați într-un număr atît de impozant, adunarea motanilor se transformă pe dată într-un congres de înființare a societății de vînătoare „Șobolanul". Ca președinte fu ales un motan bătrîn fără legitimație și fără permis de domiciliu, rănit de vreo optzeci de ori în diverse bătălii și încăierări, plin tot de vînătăi, ciuntit, zgîriat și mușcat bandajat din cap pînă-n coadă, care văzuse-n viața lui mulți draci, mulți sfinți, ba chiar și pe Cocoșul Negru.

Cînd se anunță că sînt adunați moșnegii cu barbă, tinichigii și motanii, toți în păr, comandantul miliției scoase în pragul ușii pe Bata și spuse:

— Uite, alege: care ți-e bunică-tu, taică-tu tinichigiul și care ți-e motanul galben cu care te joci acasă!

Nu termină bine vorba comandantul și din mulțime dădu fuga bunicul și tatăl-tinichigiul.

— Ura, uite pe Bata al nostru! L-a găsit miliția!

Motanul cel negru, care se prezentase de bună voie, începu și el să miaune și să se alinte, cu coada îmbîrligată, printre picioarele lui Bata

— Ce, ăsta ți-e motanul? — se miră comandantul. Parcă spuneai că-i galben!

— Păi, știți... copilu-i încă mic, nu știe. La negru spune galben și la galben spune albastru — dădu lămuriri bunică-su

— Vezi, așa — spuse comandantul — cînd mai pleci altă dată de-acasă să faci bine să ții minte strada și numărul casei și să nu mai încurci pe milițianul de la circulație! Uite ce harababură și cîtă alergătură pentru tine!

— Așa-i, are dreptate comandantul! — bombăniră din bărbi moșnegii, zornăiră tinichigiii și miorlăiră motanii — apoi plecară cu toții în drumul lor.

Așa a ieșit micul Bata din încurcătură datorită miliției și de n-ar fi fost așa — cine știe! — ar mai umbla și azi rătăcind, căutîndu-și casa. Și unde mai puneți că i-ar fi putut fura cineva și trompeta!

Traducere din limba sîrbă

C. DUMITRIU

